

Decimus Magnus Ausonius

Cento Nuptialis

Postquam est in thalami pendentia pumice tecta
perventum, | licito tandem | sermone fruuntur.
Congressi iungunt dextras | stratisque reponunt.
At Cytherea novas artes | et pronuba Iuno
sollicitat suadetque ignota lacessere bella.
Ille ubi complexu | molli fovet, atque repente
accepit solitam flammam | lectumque iugalem:
«O virgo, nova mi facies, | gratissima coniunx,
venisti tandem, mea sola et sera voluptas.
O dulcis coniunx, non haec sine numine divum
proveniunt. | Placitone etiam pugnabis amori?»
Talia dicentem iamdudum aversa tuetur
cunctaturque metu telumque instare tremiscit
spemque metumque inter | funditque has ore loquellas:
«Per te, per, qui te talem genuere, parentes,
o formose puer, | noctem non amplius unam
hanc tu, oro, solare inopem et | miserere precantis.
Succidimus: non lingua valet, non corpore notae
suffœciunt vires, nec vox aut verba secuntur».
Ille autem: «causas nequiquam nectis inanes»,
praecipitatque moras omnes | solvitque pudorem.

Prudentius

HYMNUS MATUTINUS

Nox et tenebrae et nubila,
confusa mundi et turbida,
lux intrat, albescit polus,
Christus venit, discedite.

Caligo terrae scinditur
percussa solis spiculo,
rebusque iam color redit
vultu nitentis sideris.

Sic nostra mox obscuritas
fraudisque pectus conscium
ruptis resectum nubibus
regnante pallescit Deo.

Tunc non licebit claudere
quod quisque fuscum cogitat,
sed mane clarescent novo
secreta mentis prodita.

Fur ante lucem squalido
inpune peccat tempore,
sed lux dolis contraria
latere furtum non sinit.

Versuta fraus et callida
amat tenebris obtegi,
aptamque noctem turpibus
adulter occultus fovet.

Sol ecce surgit igneus,
piget, pudescit, paenitet,
nec teste quisquam lumine
peccare constanter potest.

Quis mane sumptis nequiter
non erubescit poculis,
cum fit libido temperans
castumque nugator sapit?

Nunc, nunc severum vivitur,
nunc nemo tentat ludicrum,
inepta nunc omnes sua
vultu colorant serio.

Haec hora cunctis utilis,
qua quisque, quod studet, gerat,
miles, togatus, navita,
opifex, arator, institor.

Illum forensis gloria,
hunc triste raptat classicum,
mercator hinc ac rusticus
avara suspirant lucra.

At nos lucelli ac faenoris
fandique prorsus nescii,
nec arte fortes bellica,
te, Christe, solum novimus.

Te mente pura et simplici,
te voce, te cantu pio
rogare curvato genu
flendo et canendo discimus.

His nos lucratur quaestibus,
hac arte tantum vivimus,
haec inchoamus munera,
cum sol resurgens emicat.

Intende nostris sensibus,
vitamque totam dispice,
sunt multa fucis inlita,
quae luce purgentur tua.

Durare nos tales iube,
quales, remotis sordibus
nitere pridem iusseras,
Iordane tinctos flumine.

Quodcumque nox mundi dehinc
infecit atris nubibus,
tu, rex Eoi sideris,
vultu sereno inlumina.

Tu sancte, qui taetram picem
candore tingis lacteo
ebenoque crystallum facis,
delicta terge livida.

.